

Slovanska knjižnica nam je prinesla povest „Preko morja“, katero je hrvaški spisal Evgenij Kumičić, a poslovenil A. Z. Lovanski. Str. 128. — Ta povest se odlikuje, kakor menda sploh povesti E. Kumičića, slavnega opisovatelja hrvaškega primorja, po nekakem zdravem, semtertja celo malce naturalističnem realizmu, ki je pa zopet tako ljubko prepreden z naivnostjo in idealnostjo, da iz te spojitve nastaja celo nov genre, katerega posebnost in pikantnost je ravno ta čudovita in vendar ne neskladna zmes idealnega in realnega naziranja. — Izboru prevodilnega predmeta nimamo torej to pot prav nič prigovarjati, k večjemu izraziti željo in nadejo, da skoro nastopijo časi, ko hrvaških umotvorov ne bo treba prevajati na slovensko, ker jih bo lahko vsaki izobraženec čital v izvorniku.

Da pa ti časi še niso nastopili, nam dokazuje baš slovenski prevod. Dasi namreč slovenščina v njem ni ravno slaba (prevoditelj je po izjavi g. urednika samega neki gimnazijec), se vendar tu in tam vidi, da g. Lovanski ni še popolnoma vešč hrvaščini; tako n. pr. ne pozna g. L. one rabe hrvaškega aorista (bih), s katero se izraža eventualno ponavljanje kakega dejanja. Le po tej nevednosti je bilo možno, da so se vrinili v prevod taki-le brezsmiselni stavki: »Naj se zgodi božja volja!« odgovoril bi ji mož, ko bi mu to govorila namesto: ji je odgovarjal mož, kadar koli mu je tako govorila (str. 13.) ali pa: Kopal bi se . . . in tako bi delal cel dan . . . napol bi jadro, in ladjica bi se nagnila na stran . . . Včasih bi se oddaljil malo od obrežja (str. 21.), kjer je hotel Kumičić slikati vsakdanje opravilo Radetičevega Toneta, in kjer bi bili v slovenščini edino umestni indikativi glagolov opetovalnikov. — Pač zopet prejasen dokaz, kako težko je priti do živega tujemu jeziku, pa si bodi materinščini tudi toli soroden, kolikor je hrvaščina slovenščini! Ko pa se take nepravilike dogajajo hrvaškim prevodom, kaj si moremo potem misliti glede zanesljivosti naših prevodov iz severnoslovanskih jezikov. Baš današnji drastični slučaj pa nam daje pravico ali bolje: nalaga dolžnost, da zopet obnovimo svarilo, ki smo je prav na tem mestu izrekli že večkrat, naj nihče ne prevaja iz katerega koli jezika, kateremu ni popolnoma vešč. Če nam pa kdo prigovarja, češ, da je baš prevajanje iz tujih jezikov najpripravnejša vaja, ako hočeš le-te temeljito proučiti, tedaj priznavamo resnico te trditve, a ob enem svetujemo dotičniku, naj pridrži tiste prevodilne vadbe — za-se.

Dela pesnika Josipa Pagliaruzzija (Krilana). »Slovanska knjižnica« je izdala do sedaj že dva zvezka pesmi prerano umrlega prenadarjenega pesnika Krilana. Sedaj pripravlja tretjo knjigo, ko pa bo obsegala spise v nevezani besedi. Krasilo jo bode več slik, med njimi tri izvirne; pesnikovo rojstno hišo s soseščino je lepo narisal gospod Gvaiz, učitelj risanja na goriškem učiteljišču. Naročniki dobe lepo knjigo, obsegajočo okolo 12 pol, kot trojnat snopič za 45 kr., druge pa bo stala najmanj 60 kr.

Narodna vzgoja. Slovenskemu narodu spisal Josip Ciperle. Izdalo »Slovensko učiteljsko društvo v Ljubljani« kot V. zvezek »Pedagogiške knjižnice«. V Ljubljani. 1896. Tiskala R. Miličeva tiskarna. Str. 79. 4°. Dasi tudi nas v tej brošuri (ponatisnjeni iz »Učiteljskega Tovariša«) obravnavani predmet zanima že sam ob sebi, zlasti pa še zategadelj, ker spada v področje naše stroke, vendar